

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 119/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. M. H., R., zastúpenej advokátkou JUDr. J. C., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Em 2/2011 a jeho uznesením z 1. júla 2011 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 20 CoE/15/2011 a jeho uznesením z 20. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. M. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2012 doručená sťažnosť RNDr. M. H. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47

ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj porušenia čl. 141 ústavy postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Em 2/2011 a jeho uznesením z 1. júla 2011 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu o uložení pokuty“) a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 CoE/15/2011 a jeho uznesením z 20. septembra 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd vydal 1. júla 2011 uznesenie sp. zn. 21 Em 2/2011, ktorým uložil sťažovateľke pokutu v sume 40 € s tým, že je povinná zaplatiť ju v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Proti označenému uzneseniu podala sťažovateľka ako matka maloletých detí v zákonom ustanovenej lehote odvolanie, ktorým namietala jeho nezákonnosť, nedostatočné zistenie skutkového stavu a jeho zmätočnosť, a preto navrhovala napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu zrušiť. Odvolanie sťažovateľky obsahovalo zároveň aj podnet, aby okresný súd vyhlásil výkon rozhodnutia za neprípustný v súlade s § 268 ods. 1 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), pretože s poukazom na skutočnosti uvedené v odvolaní je tu iný dôvod, pre ktorý rozhodnutie nemožno vykonať, a následne konanie o výkon napadnutého rozhodnutia žiadala zastaviť.

Sťažovateľka okrem iného uviedla, že je matkou „maloletých detí M. H... a P. H..., ktorej uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 21 Em/2/2011-102 zo dňa 1. 7. 2011, bola uložená pokuta vo výške 40 Eur za porušenie Uznesenia Okresného súdu Žilina o nariadení predbežného opatrenia č. k. 13 P/62/2009 zo dňa 3. 12. 2009 v spojení s Uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5 CoP/11/2011-417, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 2. 2011. Predmetné rozhodnutie odôvodnil Okresný súd v Žiline tým, že dňa 07. 03. 2011 otec maloletých detí... podal návrh vo veci výkonu rozhodnutia o úprave styku otca s maloletými deťmi, ktorý odôvodnil tým, že na základe predbežného opatrenia vydaného Okresným súdom Žilina v konaní spis. zn. č. 13 P/62/2009 mu bol upravený styk s maloletými deťmi, pričom v každom nepárnom týždni je oprávnený stretávať sa s deťmi

v sobotu a nedeľu v čase od 9,00 hod. do 18,00 hod. a v každom párnom týždni v stredu od 16.00 hod. do 18.00 hod. bez prítomnosti matky a tvrdením, že matka bráni otcovi v stretávaní s maloletými deťmi.“.

Sťažovateľka bola podľa § 272 ods. 2 OSP vyzvaná na dobrovoľné podrobenie sa súdnemu rozhodnutiu o úprave styku otca s maloletými deťmi a poučená o možnosti použitia sankcií za nesplnenie tohto súdneho rozhodnutia. Na uvedenú výzvu reagovala vyjadrením z 26. apríla 2011, v ktorom uviedla, že *„styk otca s deťmi nemarím, ale vzhľadom na reakcie detí, ktoré odmietajú ísť na stretnutie s otcom bez mojej prítomnosti, vždy otca detí žiadam, aby ju v záujme detí akceptoval. Konám tak, pretože v zmysle Zákona o rodine som povinná chrániť záujmy maloletých detí a ako matka nemôžem konať ani inak.“.*

V sťažnosti sa ďalej uvádza, že okresný súd *„odôvodnil svoje rozhodnutie o pokute s poukazom na § 273 ods. 1 a ods. 2 OSP a s poukazom na Uznesenie Okresného súdu Žilina o nariadení predbežného opatrenia č. k. 13 P/62/2009 zo dňa 3. 12. 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5 CoP/11/2011-417, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 02. 2011, ktorým bol upravený styk otca s maloletými deťmi v každom nepárnom týždni v stredu od 16.00 hod. do 18.00 hod. bez prítomnosti matky. Ďalej súd uviedol, že toto rozhodnutie porušila matka viackrát, nakoľko od vykonateľnosti predbežného opatrenia opakovane neumožnila otcovi stretnúť sa s maloletými deťmi. Otec neustále podáva oznámenia o tom, že matka mu neumožňuje stretávania s maloletými deťmi, čím nerešpektuje právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Žilina. Z pohovoru, ktorý bol vykonaný na Obecnom úrade v R. vyplýva, že deti odmietajú ísť k otcovi bez matky a tá ich k stretnutiu s otcom nechce nútiť. Stretnutie v nepárny víkend za prítomnosti matky otec odmieta a v párnou stredu s tým súhlasí. Pretože matka pokračovala v odmietavom postoji k uskutočňovaniu stretnutia otca s maloletými deťmi aj po výzve súdu na dobrovoľné podrobenie sa súdnemu rozhodnutiu, uložil súd matke podľa § 273 ods. 1 OSP pokutu. Súčasne súd vyzval matku maloletých detí, aby sa podrobila súdnemu rozhodnutiu o úprave styku otca s maloletými deťmi. Ak zostane táto výzva i naďalej bezvýsledná, bude súd*

ukladať postupne ďalšie pokuty, alebo môže odňať maloleté deti matke a odovzdať ich otcovi.“

Proti citovanému uzneseniu okresného súdu o uložení pokuty podala sťažovateľka odvolanie, ktorým namietala jeho nezákonnosť, nedostatočné zistenie skutkového stavu a jeho zmätočnosť, a preto navrhovala toto rozhodnutie prvostupňového súdu zrušiť. Sťažovateľka v odvolaní poukázala na to, že *„ako matka si dobrovoľne plní súdne rozhodnutie v rozsahu, akom to dovoľujú reakcie a správanie samotných detí, o čom je ich otec podrobne informovaný, a napokon to i vidí. Aj keď deti vždy pripravuje na stretnutie v zmysle predbežného opatrenia, deti aj napriek ich príprave zo strany matky odmietajú ísť na stretnutie s otcom bez nej. Jediný problém v stretávaní je ten, že otec nemá záujem rešpektovať vôľu detí a tvrdošijne trvá na tom, že si ich nevezme, keď nechcú ísť samé. O tomto nielen súd vo vykonávacom konaní, ale aj orgán ochrany práv detí – kolízneho opatrovníka matka informovala, avšak na túto faktickú vec súd pri svojom rozhodovaní nijako neprihliadal a ani sa s ňou nijako nevysporiadal; práve naopak, súd prvého stupňa povýšil opakované množstvo v podstate obsahovo rovnakých oznámení otca na tvrdené porušovanie rozhodnutia zo strany matky nad aktuálny a skutočný skutkový stav a nijako sa nevysporiadal s oznámenými skutočnosťami. Fakt je, že to, čo sa odohráva bezprostredne pri tom, keď si otec príde po deti, je reakcia samotných neplnoletých detí na neadekvátne správanie zo strany ich otca; súd sa nijako nevysporiadal s tým, že do dnešného dňa nebolo právoplatne skončené trestné konanie vedené proti otcovi vo veci podozrenia zo sexuálneho zneužívania a týrania blízkej a zverenej osoby /poškodenými sú matka a mal. dcéra/.“*

Sťažovateľka ďalej v odvolaní poukázala i na skutočnosť, že podala návrh na zmenu úpravy stretávania sa otca s maloletými deťmi v rámci predbežného opatrenia, aby nebolo predbežné rozhodnutie v príkrom rozpore so záujmami detí, a teda žiadala o vydanie nového predbežného opatrenia, kde by prebiehal styk otca detí za jej prítomnosti, tak ako to bolo dovtedy možné.

Podľa názoru sťažovateľky z jej strany ako matky *„dochádza k dobrovoľnému plneniu súdneho rozhodnutia v tom rozsahu, aký môže ona urobiť, to deti sa bránia výkonu tohto rozhodnutia a ona nemôže ako ich matka zasahovať do ich práv, ktoré im zaručuje tak*

Ústava SR ako i ratifikované medzinárodne dohovory, ktorými je Slovenská republika viazaná. Sťažovateľka má pedagogické vzdelanie, použila všetky dostupné metódy ako deti presvedčiť, aby sa podrobili súdnemu rozhodnutiu, avšak oni neustále odmietajú kontakt s otcom bez mojej prítomnosti.“

Podľa sťažovateľky to, že jej bola uložená pokuta, znamená, že „*prvostupňový súd jednoznačne vyjadril a trvá na tom, že sťažovateľka má vedome porušovať základné práva detí, len aby bolo zadosťučinené súdnemu rozhodnutiu, ktoré je zjavne v rozpore s najlepšími záujmami detí*“. Sťažovateľka tvrdila, že nikdy stretávaniu otca s deťmi nebránila, len je podľa nej v najlepšom záujme detí, aby neplakali, aby neboli vyľakané a nebáli sa otca, a preto trvala na svojej prítomnosti pri stretávaní detí s otcom.

Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Ž. (ďalej len „kolízny opatrovník“) okresnému súdu oznámil, aby zvažil účelnosť nariadeného výkonu predbežného opatrenia. Sťažovateľka poukázala na to, že okresný súd sa s týmto oznámením pri ukladaní pokuty nijako nevysporiadal. Taktiež namietala, že sa nevysporiadal ani s ďalšími listinnými dôkazmi, ktoré pripojila k odvolaniu proti uzneseniu okresného súdu o uložení pokuty (napr. viaceré úradné záznamy spísané u kolízneho opatrovníka), ale ani s vyjadrením obce R. o poskytnutí súčinnosti. Takýto postup všeobecných súdov spolu s už popísaným konaním považuje sťažovateľka za porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením a postupom krajského súdu v spojení s uznesením a postupom okresného súdu sťažovateľka odôvodňuje tým, že aj ona je bezpodielovou spoluvlastníčkou rodinného domu v obci R., pričom „*v čase stretnutia otca s deťmi, keď sa zdržiava v našej nehnuteľnosti má matka zamedzený výkon jej vlastníckych práv k ich spoločnej nehnuteľnosti, nakoľko je stretnutie otca s deťmi stanovené súdnym rozhodnutím bez jej prítomnosti a napadnutým rozhodnutím súdu v Žiline je tiež sankcionovaná za to, že sťažovateľka chce byť v tomto čase v ich nehnuteľnosti. Týmto je sťažovateľke zamedzené slobodne a pokojne užívať jej vlastníctvo, čo je v rozpore s čl. 20*

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

Sťažovateľka zastáva názor, že „v konečnom dôsledku napadnutými rozhodnutiami bolo priznané druhému účastníkovi /otcovi/ lepšie postavenie ako sťažovateľke, s cieľom systematicky likvidovať možnosť domôcť sa spravodlivého a riadneho súdneho konania a tým im nepriznať rovnaké postavenie, hoci súd mal byť garantom spravodlivého a zákonného súdneho procesu. Poskytnutie takéhoto postavenia a výhody v prospech druhého účastníka konania možno považovať za porušenie základného práva na rovnaké postavenie všetkých účastníkov v konaní a práva na spravodlivý proces.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti a jej prijatí na konanie vydal tento nález:

„1. Právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutiami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20 CoE/15/2011 z 20. septembra 2011 a Okresného súdu v Žiline sp. zn. 21 Em 2/2011-102 z 1. júla 2011 bolo porušené.

2. Právo sťažovateľa na rovnaké postavenie účastníkov súdneho konania upravené v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20 CoE/15/2011 z 20. septembra 2011 a Okresného súdu v Žiline sp. zn. 21 Em 2/2011-102 z 1. júla 2011 bolo porušené.

3. Vlastnícke právo sťažovateľa upravené v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 1 ods. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutiami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20 CoE/15/2011 z 20. septembra 2011 a Okresného súdu v Žiline sp. zn. 21 Em 2/2011-102 z 1. júla 2011 bolo porušené.

4. Právo sťažovateľa na nestranný a nezávislý súd upravené v čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutiami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20 CoE/15/2011 z 20. septembra 2011 a Okresného súdu v Žiline sp. zn. 21 Em 2/2011-102 z 1. júla 2011 bolo porušené.

5. *Rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20 CoE/15/2011 z 20. septembra 2011 a v spojení s rozhodnutím Okresného súdu v Žiline sp. zn. 21 Em 2/2011-102 z 1. júla 2011 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.*

6. *Odkladá sa vykonateľnosť rozhodnutia Okresného súdu v Žiline sp. zn. 21 Em 2/2011-102 z 1. júla 2011 , a to až do právoplatného skončenia konania o ústavnej sťažnosti.*

7. *Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľke náhradu trov konania vo výške 261,82 Eur...“*

Sťažovateľka taktiež podala podľa § 52 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na vydanie dočasného opatrenia a odloženie vykonateľnosti uznesenia okresného súdu o uložení pokuty, ktorý odôvodnila takto:

„Nakoľko z napadnutých rozhodnutí je mi daná peňažná povinnosť na zaplatenie pokuty vo výške 40,- Eur, žiadam, aby súd odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí.

Z osobných majetkových dôvodov považujeme za potrebné, aby súd rozhodol o dočasnom opatrení a povolil odklad vykonateľnosti rozhodnutia Okresného súdu v Žiline z 1. júla 2011 sp. zn. 21 Em 2/2011-102.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podstatou sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľky s napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o uložení pokuty, ako aj s postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu. Podľa názoru sťažovateľky nimi došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj čl. 144 ústavy.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa čl. 141 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné sudy (ods. 1). Súdnicstvo sa vykonáva na všetkých stupňoch oddelene od iných štátnych orgánov (ods. 2).

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Rovnako nemožno vidieť zásadnú odlišnosť ani medzi obsahom základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Em 2/2011 a jeho uznesením z 1. júla 2011

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05).

Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, a to predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa princípu subsidiarity ústavného súdu vyplývajúceho z poslednej vety čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Vzhľadom na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľkou uplatnených námietkach porušenia jej práv namietaným uznesením a postupom okresného súdu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľka mohla domáhať a aj sa domáhala podaním odvolania proti prvostupňovému uzneseniu súdu.

Ústavný súd z týchto dôvodov sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorá smeruje proti namietanému uzneseniu okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07).

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp.zn. 20 CoE/15/2011 a jeho uznesením z 20. septembra 2011

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní časti sťažnosti týkajúcej sa namietaného porušenia práv sťažovateľky označeným rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, posudzoval napadnutý rozsudok krajského súdu aj z toho hľadiska, či ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľný a neudržateľný.

a) K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov. Podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a zásadne sa nepoužívajú na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietané uznesenie krajského súdu, ako aj postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, pričom nezistil, že by interpretácia a aplikácia príslušných právnych noriem krajským súdom mohla zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, podľa názoru ústavného súdu krajský súd odôvodnil svoje právne závery ústavne akceptovateľným spôsobom, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Krajský súd ako súd odvolací napadnuté uznesenie okresného súdu o uložení pokuty na základe podaného odvolania v rozsahu danom § 212 ods. 1 OSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP.

Krajský súd upriamil pozornosť na § 272 ods. 2 OSP, podľa ktorého *„pred nariadením výkonu rozhodnutia sudca písomne vyzve toho, kto odmieta podrobiť sa súdnemu rozhodnutiu alebo neplní súdom schválenú dohodu o výchove maloletých detí a o úprave styku s nimi, aby sa súdnemu rozhodnutiu podrobil alebo aby súdom schválenú dohodu plnil. V tejto výzve upozorní tiež na následky neplnenia povinností ustanovených v rozhodnutí alebo v dohode.*

Podľa § 273 ods. 1 O. s. p. ak výzva sudcu podľa § 272 ods. 2 zostane bezvýsledná, ukladá sudca tomu, kto neplní dobrovoľne súdne rozhodnutie alebo súdom schválenú dohodu o výchove maloletých detí, prípadne o úprave styku s nimi, postupne pokuty. Jednotlivé pokuty nesmú prevyšovať 60 eur a pripadajú štátu.“

Ďalej krajský súd uviedol, že *„súd je v konaní o výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí (§ 272 a nasl. O. s. p.) oprávnený skúmať titul výkonu rozhodnutia len z tých hľadísk, či je právoplatný a vykonateľný. Taktiež musí byť preukázaná skutočnosť, že konkrétna osoba odmieta sa podrobiť súdnemu rozhodnutiu alebo neplní súdom schválenú dohodu o výchove maloletých detí alebo o úprave styku s nimi.“* Preto podľa jeho názoru prvostupňový súd postupoval v súlade s uvedeným správne, keď si pripojil titul výkonu rozhodnutia, a to *„uznesenie o nariadení predbežného opatrenia č. k. 13 P 62/2009 zo dňa 03. 12. 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5 CoP 11/2011-417 zo dňa 07. 02. 2010. Z týchto rozhodnutí bolo jednoznačne preukázané, že titul výkonu rozhodnutia uznesenie OS Žilina 13 P 62/2009 nadobudlo vykonateľnosť v zmysle § 171 O. s. p.“*

Krajský súd poukázal na to, že v konaní o výkon rozhodnutia sa neskúma vecná správnosť titulu výkonu rozhodnutia, ako to požadovala sťažovateľka v dôvodoch svojho odvolania, pretože tieto námietky smerujúce k preskúmaniu veci samej boli predmetom konania, ktorého výsledkom bolo vyhlásenie samotného titulu výkonu rozhodnutia. V konaní o výkon rozhodnutia preto podľa krajského súdu prvostupňový súd *„nemohol prihliadnuť na námietky odvolateľky spočívajúce v tom, že momentálna forma predbežnej*

úpravy styku otca s deťmi je v rozpore s ľudskými právami maloletých detí, že prvostupňový súd náležite nezisťoval skutkový stav veci ohľadne jej neschopnosti prinútiť deti, aby išli z bydliska s otcom bez nej, že terajšia forma styku je v rozpore so záujmami detí. Všetky tieto kritériá sa posudzovali v základnom konaní o nariadení predbežného opatrenia, ktoré je titulom výkonu rozhodnutia a nemôžu byť predmetom prieskumu v konaní o výkon tohto titulu výkonu rozhodnutia.“.

To, čo bolo potrebné v konaní o výkon rozhodnutia predbežného opatrenia nariadeného uznesením okresného súdu sp. zn. 13 P 62/2009 z 3. decembra 2010 skúmať, bolo podľa krajského súdu okrem vykonateľnosti titulu výkonu rozhodnutia, „*či skutočne dochádza k odmietaniu podrobenia sa súdnemu rozhodnutiu alebo neplneniu tohto súdneho rozhodnutia zo strany matky maloletých detí, ktorá má podľa titulu výkonu rozhodnutia povinnosť maloleté deti pripraviť na stretnutie s otcom a tieto mu odovzdať v mieste svojho prechodného bydliska, pričom tejto jej povinnosti korešponduje oprávnenie otca stretávať sa s maloletými deťmi v nepárnom týždni od soboty od 9.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu od 9.00 hod. do 18.00 hod. a v každom párnom týždni v stredu od 16.00 hod. do 18.00 hod. bez prítomnosti matky“.* Táto skutočnosť bola podľa krajského súdu dostatočne preukázaná už tým, že „*matka v odvolacích dôvodoch skonštatovala, že k stretávaniu sa otca s maloletými deťmi nedochádza vzhľadom na to, že jej nie je umožnené sa tohto stretnutia zúčastniť. Podľa vykonateľného titulu však otec detí je oprávnený stretávať sa s deťmi bez prítomnosti matky. Je teda povinnosťou matky deti pripraviť na stretnutie tak, aby bolo toto oprávnenie otca rešpektované, či už zo strany matky detí alebo zo strany samotných detí. Argument, že samotné deti odmietajú sa takto stretnutia zúčastniť a že matka detí nemá dosah na svoje deti a nemôže im prikázať toto stretnutie, lebo ich nevie prinúť ísť s otcom, je právne irelevantný. Matka na základe svojich rodičovských práv a povinností je oprávnená, ale i povinná prijať také výchovné opatrenia, aby k stretnutiu otca s maloletými deťmi bez jej prítomnosti došlo bez ohľadu na to, aké sú jej subjektívne pocity alebo subjektívne pocity maloletých detí. Deti sú vo veku 3 a 5 rokov, pričom tento vek predpokladá aktívnu účasť matky na ich výchove a i na ovplyvňovaní ich reakcií, v danom prípade je potrebné ovplyvniť ich reakcie spôsobom, aby boli i psychicky pripravené na stretnutie otca bez prítomnosti matky.“.* Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia

preto uviedol, že skutočnosť, že nedochádza k dobrovoľnému podrobeniu sa sťažovateľky titulu výkonu rozhodnutia, bola prvostupňovým súdom riadne preukázaná, *«preto bolo povinnosťou prvostupňového súdu (vzhľadom na dikciu § 273 ods. 1 O. s. p. „ukladá“)* uložiť jej ako osobe, ktorá neplní dobrovoľne súdne rozhodnutie o výchove maloletých detí a o úprave styku rodičov s deťmi pokutu tak, ako to ustanovuje § 273 ods. 1 O. s. p. Preto neprichádza do úvahy postup zvažovania účelnosti nariadeného výkonu rozhodnutia súdom, ako to žiadala matka detí. Jedná sa o návrhové konanie, a ak sú zistené zákonné podmienky na postup podľa § 273 O. s. p., súd je povinný takto postupovať. Samotná výška pokuty bola stanovená v rozmedzí, ako je uvedené v tomto zákonom ustanovení.».

Odvolací súd preto skonštatoval, že boli splnené všetky zákonné podmienky na to, aby bol výkon rozhodnutia realizovaný ukladaním pokút v zmysle § 273 ods. 1 OSP, pričom boli splnené všetky procesné podmienky na uloženie pokuty sťažovateľke, a preto napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

K požiadavke sťažovateľky, aby na prerokovanie odvolania bolo nariadené pojednávanie, krajský súd uviedol, že *„nebolo potrebné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia nariadiť pojednávanie, pretože skutkový stav bol zrejmý zo spisového materiálu prvostupňového súdu predloženého odvolaciemu súdu, a preto vo veci nenariadil pojednávanie, ale rozhodol bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p.“*.

Čo sa týka požiadavky sťažovateľky pripojiť spisy okresného súdu sp. zn. 13 P 62/2009 a sp. zn. 30 P 348/2009, krajský súd uviedol, že nevidel dôvod na ich pripojenie, *„pretože vykonávané rozhodnutie bolo vydané v konaní pod sp. zn. 13 P 62/2009. Samotný návrh na nariadenie nového predbežného opatrenia zo strany matky, na ktorý poukazovala, hoci bol podaný k sp. zn. 30 P 348/2009, bol následne priradený k sp. zn. 13 P 62/2009. Krajský súd má k dispozícii rozsudok OS Žilina č. k. 13 P 62/2009 zo dňa 07. 9. 2011. Preto nebolo potrebné pripájať celý spis sp. zn. 13 P 62/2009.“*.

Odvolací súd zároveň skonštatoval, že „rozsudkom OS Žilina č. k. 13 P 62/2009 zo dňa 07. 09. 2011 bolo zrušené predbežné opatrenie nariadené uznesením zo dňa 03. 12. 2010, t. j. titul výkonu rozhodnutia v tejto právnej veci. Hoci bolo týmto rozsudkom predbežné opatrenie z 03. 12. 2010 zrušené, k zrušeniu predbežného opatrenia dôjde až vykonateľnosťou tohto rozsudku, ktorá nastane dňom doručenia tohto rozsudku účastníkom konania vzhľadom na vyslovenú predbežnú vykonateľnosť tohto rozsudku (§ 162 ods. 1 O. s. p.). Ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia (deň 01. 07. 2011) bol teda titul výkonu rozhodnutia predbežné opatrenie č. k. 13 P 62/2009 zo dňa 03. 12. 2010 vykonateľný, čo je podstatnou skutočnosťou pri posudzovaní titulu výkonu rozhodnutia v konaní o jeho výkon. Skutočnosť, že titul výkonu rozhodnutia bol po vydaní napadnutého rozhodnutia následne zrušený rozsudkom OS Žilina č. k. 13 P 62/2009 zo dňa 07. 09. 2011 môže mať vplyv na samotné vedenie konania o výkon tohto predbežného opatrenia, avšak nie na rozhodnutie u uložení pokuty matke maloletých detí, ktoré bolo vydané v čase, keď titul výkonu rozhodnutia bol vykonateľný.“

K návrhu sťažovateľky, aby odvolací súd vyhlásil výkon rozhodnutia za neprípustný a konanie o výkon rozhodnutia zastavil, krajský súd uviedol, že na takýto postup neboli splnené procesné podmienky, a ďalej dodal, že „Podľa § 272 ods. 1 O. s. p. ustanovenia § 251 ods. 2 až 4, § 255 až 258, § 268, § 270 a 271 sa nepoužijú, ak ide o výkon rozhodnutia alebo schválenej dohody o úprave výkonu rodičovských práv a povinností. To platí aj v prípade, ak ide o výkon rozhodnutia alebo dohody o styku rodičov s maloletým dieťaťom. O účastníkoch platia ustanovenia § 94. Preto zastavenie výkonu rozhodnutia podľa § 268 neprichádza do úvahy v prípade výkonu rozhodnutia o výchove maloletých detí, t. j. ani o styku s nimi. Zastavenie konania o výkon rozhodnutia je preto v týchto konaniach podľa § 272 ods. 1 O. s. p. pojmovovo vylúčené.“. Odvolací súd preto tento návrh považoval za nedôvodný.

Základ sťažnostných námietok predstavujú úvahy sťažovateľky o tom, že krajský súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, na niektoré predložené listinné dôkazy vôbec neprihliadol a niektoré ňou navrhované dôkazy nevykonal.

Zásah do základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva čl. 6 ods. 1 dohovoru by v tejto súvislosti bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (I. ÚS 350/08). Konanie všeobecných súdov v právnej veci sťažovateľky však takéto nedostatky nevykazuje. Ako už bolo uvedené, krajský súd primerane a rozumne zdôvodnil nevykonanie týchto dôkazov.

K námietke sťažovateľky o nevyhodnotení niektorých listinných dôkazov ústavný súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajský súd vo veci sťažovateľa vykonal a vyhodnotil všetky dôkazy nevyhnutné na to, aby mohol vo veci spravodlivo a zákonne rozhodnúť.

Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu by mohla byť opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti namietaného uznesenia s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil

od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. To však nie je prípad sťažovateľkou napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľky o údajnej nedostatočnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06).

Taktiež EŠLP v rámci svojej judikatúry vyslovil, že „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Európsky súd pre ľudské práva v inom rozhodnutí tiež zaujal stanovisko, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (rozsudok EŠLP vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B).

Aj ústavný súd už vyslovil názor, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového

aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“ (III. ÚS 209/04).

K námietkam sťažovateľky v týchto súvislostiach ústavný súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu nemožno považovať za arbitrárne ani za svojvoľné alebo za nepreskúmateľné. Toto odôvodnenie poskytuje dostatočný základ na jeho výrok. Úvahy krajského súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných noriem hmotného a procesného práva, ktorých účel a význam nepopierajú.

V tejto súvislosti ústavný súd opakovane judikoval, že pokiaľ preskúmanie postupu alebo rozhodnutia orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05), možno sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za ústavne akceptovateľné, ktoré nie je v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy výkonu rozhodnutia o úprave styku s maloletými deťmi, a spôsob, akým krajský súd v tejto veci rozhodol, nemožno považovať ani za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený a ako taký odporujúci základným právam zaručeným v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, resp. právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pretože z pohľadu posudzovanej veci krajský súd vo vzťahu k účastníkom konania dodržal podľa názoru ústavného súdu pravidlá spravodlivého procesu, jeho postup nesignalizuje ani možnú kolíziu so základným právom podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

b) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu poukazuje ústavný súd na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo vyplývajúce z čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocenčných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd uzavrel, že medzi namietaným postupom a uznesením krajského súdu (a dôvodmi, z ktorých sťažovateľka vyvodzuje porušenie svojich označených práv) a obsahom základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o jej odmietnutí z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

c) K namietanému porušeniu čl. 141 ústavy

Sťažovateľka tiež žiadala, aby ústavný súd vyslovil, že napadnutým postupom a uznesením krajského súdu bol porušený čl. 141 ústavy.

Podľa čl. 141 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy (ods. 1). Súdnicstvo sa vykonáva na všetkých stupňoch oddelene od iných

štátnych orgánov (ods. 2). Článok 141 ústavy neupravuje žiadne konkrétne základné práva, resp. iné individuálne práva, o porušení ktorých ústavný súd rozhoduje v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Navyše, medzi obsahom citovaného článku ústavy a postupom krajského súdu v namietanom konaní a jeho rozhodnutím neexistuje žiadna príčinná súvislosť, ktorá by zakladala dôvod na vyslovenie ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky uplatnenými v petite jej sťažnosti a taktiež už neprichádzalo do úvahy zaoberať sa jej návrhom na vydanie dočasného opatrenia, ktorým by ústavný súd odložil výkon namietaného uznesenie okresného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2012